

τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τοῦ ἀγροῦ, τῷ
 21 δὲ Ἀδαμ οὐχ εὐρέθη βοηθὸς ὅμοιος αὐτῷ. — ²¹καὶ ἐπέβαλεν ὁ θεὸς
 ἕκστασιν ἐπὶ τὸν Ἀδαμ, καὶ ὑπνωσεν· καὶ ἔλαβεν μίαν τῶν πλευ-
 22 ρῶν αὐτοῦ καὶ ἀνεπλήρωσεν σάρκα ἀντ' αὐτῆς. ²²καὶ ὑκοδόμησεν
 κύριος ὁ θεὸς τὴν πλευράν, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἀδαμ, εἰς γυναῖκα
 23 καὶ ἤγαγεν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἀδαμ. ²³καὶ εἶπεν Ἀδαμ Τοῦτο νῦν
 ὅστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου· αὕτη
 24 κληθήσεται γυνή, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐλήμφθη αὕτη. ²⁴ἕνεκεν
 τούτου καταλείπει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα
 αὐτοῦ καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἔσονται
 25 οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. ²⁵καὶ ἦσαν οἱ δύο γυμνοί, ὃ τε Ἀδαμ καὶ ἡ
 γυνὴ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἤσχύνοντο.

3 ¹Ὁ δὲ ὄφις ἦν φρονιμώτατος πάντων τῶν θηρίων τῶν ἐπὶ
 τῆς γῆς, ὧν ἐποίησεν κύριος ὁ θεός· καὶ εἶπεν ὁ ὄφις τῇ γυναικί
 Τί ὅτι εἶπεν ὁ θεός Οὐ μὴ φάγητε ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ ἐν τῷ
 2 παραδείσῳ; ²καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ τῷ ὄφει Ἀπὸ καρποῦ ξύλου τοῦ
 3 παραδείσου φαγόμεθα, ³ἀπὸ δὲ καρποῦ τοῦ ξύλου, ὃ ἐστὶν ἐν μέσῳ
 τοῦ παραδείσου, εἶπεν ὁ θεός Οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ οὐδὲ μὴ
 4 ἄψησθε αὐτοῦ, ἵνα μὴ ἀποθάνητε. ⁴καὶ εἶπεν ὁ ὄφις τῇ γυναικί
 5 Οὐ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε· ⁵ἤδει γὰρ ὁ θεός ὅτι ἐν ἡ ἂν ἡμέρᾳ
 φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, διανοιχθήσονται ὑμῶν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἔσεσθε
 6 ὡς θεοὶ γινώσκοντες καλὸν καὶ πονηρόν. ⁶καὶ εἶδεν ἡ γυνὴ ὅτι
 καλὸν τὸ ξύλον εἰς βρῶσιν καὶ ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν
 καὶ ὡραῖόν ἐστὶν τοῦ κατανοῆσαι, καὶ λαβοῦσα τοῦ καρποῦ αὐτοῦ
 ἔφαγεν· καὶ ἔδωκεν καὶ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς μετ' αὐτῆς, καὶ ἔφαγον.
 7 ⁷καὶ διηνοιχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν δύο, καὶ ἔγνωσαν ὅτι γυμνοὶ
 ἦσαν, καὶ ἔρραψαν φύλλα συκῆς καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς περιζώματα.
 8 ⁸Καὶ ἤκουσαν τὴν φωνὴν κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ
 παραδείσῳ τὸ δειλινόν, καὶ ἐκρύβησαν ὃ τε Ἀδαμ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ
 ἀπὸ προσώπου κυρίου τοῦ θεοῦ ἐν μέσῳ τοῦ ξύλου τοῦ παραδείσου.
 9 ⁹καὶ ἐκάλεσεν κύριος ὁ θεός τὸν Ἀδαμ καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἀδαμ, ποῦ
 10 εἶ; ¹⁰καὶ εἶπεν αὐτῷ Τὴν φωνὴν σου ἤκουσα περιπατοῦντος ἐν
 11 τῷ παραδείσῳ καὶ ἐφοβήθην, ὅτι γυμνός εἰμι, καὶ ἐκρύβην. ¹¹καὶ
 εἶπεν αὐτῷ Τίς ἀνήγγειλέν σοι ὅτι γυμνός εἶ; μὴ ἀπὸ τοῦ ξύλου,
 οὗ ἐνετείλάμην σοι τούτου μόνου μὴ φαγεῖν ἀπ' αὐτοῦ, ἔφαγες;
 12 ¹²καὶ εἶπεν ὁ Ἀδαμ Ἡ γυνὴ, ἣν ἔδωκας μετ' ἐμοῦ, αὕτη μοι ἔδωκεν
 13 ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ ἔφαγον. ¹³καὶ εἶπεν κύριος ὁ θεός τῇ γυναικί
 Τί τοῦτο ἐποίησας; καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ Ὁ ὄφις ἠπάτησέν με, καὶ
 14 ἔφαγον. ¹⁴καὶ εἶπεν κύριος ὁ θεός τῷ ὄφει Ὅτι ἐποίησας τοῦτο,
 ἐπικατάρατος σὺ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν καὶ ἀπὸ πάντων τῶν

20 δε] τε A† || 24 προς τ. γυν.] τη γυναικι A†
 311 εἶ; μὴ Ra.] εἶ, εἰ μὴ A